

Verena

‘Vijf typen fuckboys,’ een piepje, ‘hoe je ze herkent en volgende keer je eigen patronen doorbreekt,’ klinkt de stem van mijn vriendin Oksana door de AirPods voordat ze abrupt door een telefoontje onderbroken wordt. Op de hoek van de Kafkastraße blijf ik even staan, ik laat het telefoontje rechtstreeks naar de voicemail gaan. Het voegt zich moeiteloos bij de rij roodgemarkeerde namen en nummers op het schermje van mijn telefoon. Julian (4) staat direct onder agentschap (3), in feite ook Julian, alleen op een vast nummer. Ik weet wat hij van me wil, maar helaas is het niet wat ik wil. Ik tik op play zodat ik Oksana’s zachte stem weer hoor, die een mooi contrast vormt met haar scherpe thema’s en woorden, sla de zwart-witte sjaal wat dichters om mijn hals en loop door.

‘Nummer 1 – Mr Candyshop: in feite is dit type man nog een kind dat van mening is dat het zich mag uitleven in een snoepwinkel, waar en wanneer het maar wil. Mr Candyshop heeft de lifestyle van een rapper uit het jaar 2000, toen nog geen mens zich afvroeg waarom vrouwen in muziekvideo’s niets anders deden dan bij het zwembad paraderen in kleine, sexy, glanzende, goudkleurige bikini’s.’

Ik moet er een beetje om lachen. Oksana dringt er al dagen op aan dat ik aflevering 51 eindelijk luister. Volgens haar zou dat als een soort therapie voor me werken om te voorkomen dat ik een

volgende keer weer val voor een type dat ze gecatalogiseerd en genadeloos in een afsluitbare lade heeft gestopt.

En natuurlijk heeft ze zoals altijd volkomen gelijk. Alleen kan ik er niets aan veranderen omdat ik ondanks Oksana's adviezen meestal pas merk dat mensen, met name mannen, niets goeds van me willen als mijn hart allang als een puzzel in duizend stukjes is gebroken.

Een paar minuten later sta ik in de hal van het appartementen-gebouw waar ik tot een paar maanden geleden met mijn broer woonde en doe de zware deur open. Er staat een fiets met het stuur tegen de brievenbus, toch steekt er een langwerpige envelop uit de gleuf van de bus met nummer 5. Zuchtend duw ik de fiets opzij. Ik zet de podcast op pauze en haal diep adem. Ik zou de post gewoon in het vak kunnen laten liggen, maar helaas zal hij daardoor niet verdwijnen naar een parallel universum. En zeker niet naar eentje waar mijn banksaldo hoog genoeg is om de zo onschuldig lijkende bedragen te betalen.

In gedachten ga ik de afzenders na. Een aanmaning voor de aankoop van mijn insulinepomp omdat de vergoeding daarvan nog altijd niet geregeld is met de Italiaanse ziektekostenverzekering; de tweede betalingsherinnering voor de energierekening; verder zeer waarschijnlijk de derde termijn van mijn refurbished laptop en – ik slik – de huur is ook nog niet betaald. Sinds Jakob de helft niet meer voor zijn rekening neemt zijn mijn financiën een grote puinhoop. Ik kijk op mijn telefoon. Oksana houdt zich jammer genoeg niet bezig met kapitaalbeheer. Toch is de oplossing heel eenvoudig, ik hoef alleen Julian maar terug te bellen en een opdracht aan te nemen.

Je computerspelletjes betalen de huur niet, *honey*, hoor ik Leo in gedachten zeggen. Alsof ik dat zelf niet weet. Met computerspelletjes bedoelde hij mijn freelancewerk in de reclamewereld. Leo, die dood is. Leo, wiens kritische opmerkingen ik sindsdien bijtender hoor dan ooit tevoren. *Met jouw gezicht ga je niet voor een scherm zitten, dan sta je voor een camera.*

Ik trek de post agressiever dan nodig is uit de brievenbus en zie meteen aan de afzenders dat mijn angst meer dan terecht is. Een

van de brieven bevat een aanmaning voor het collegegeld van het laatste, allang afgesloten kwartaal.

Het koude zweet breekt me uit en ik omklem de post krampachtig. Verdomme. Het is geen enorm bedrag, maar samen met de pomp, de huur... Ik ga op de stenen trap zitten en probeer rustig adem te halen. Hoe kon ik ook denken dat ik het appartement zou kunnen houden zonder Jakob? En zonder de goedbetaalde, intens gehate modelopdrachten. De ritten naar huis, de inkomsten die ik misliep door de ondervragingen over de gebeurtenissen bij de Felsenhimmel...

Mijn hart slaat onmiddellijk op hol. Ik word misselijk en controleer mijn bloedsuikervalue op mijn app. Alles normaal. Stom brein.

De gedachte aan een nieuwe casting vervult me met afkeer.

Dus denk ik in plaats daarvan aan het laatste zakje rooibosthee met appelsmaak in mijn keuken, aan mijn comfortabele bank, aan het boek dat ik al eeuwen wil lezen en dat nog onaangeroerd op tafel ligt. Aan de tweeëndertig minuten *Bad Girls 4 Life* die ik nog wil luisteren. Aan de chat met mijn beste vriendinnen waar ik mijn angsten over die bergtocht niet kwijt kan, maar al het andere wel.

Ik besluit Kemi, Alina en Oksana straks in onze vriendinnenchat 'NextFlex' een app te sturen. De naam was Kemi's idee, omdat onze Netflix-serieverslaving zo ongeveer het enige is dat we echt allemaal delen. Met Kemi en Alina heb ik net zo vaak taartjes in de zandbak gebakken als stiekeme sigaretten gerookt en drank uit de voorraad van het resort gebietst.

Oksana was mijn eerste vriendin in Wenen en ze kwam er later bij toen ik haar na een wellnessweekend in een tweederangs spa in Bozen aan mijn twee vriendinnen uit mijn kindertijd voorstelde.

Mijn voordeur klemt en ik geef er een harde duw tegen voordat het extra slot me te binnen schiet dat ik aan Magnus te danken heb. Ik weet zeker dat het niemand tegenhoudt. Het is een multiplex deur, als iemand naar binnen wil, trapt hij hem zo in. Magnus' bezorgdheid jaagt me al wekenlang meer angst aan dan de zogenaamde bedreiging.

Zogenaamd... Ik huiver bij de gedachte en denk aan het laatste

telefoontje met mijn broer. De verdenking tegen hem is op geen enkele manier bewezen. Jakob zou, als hij wilde, ieder moment bij Aurora in de bus kunnen stappen om te gaan reizen. Hij is vrij. Maar de Felsenhimmel lijdt zwaar onder de gevolgen van de beschuldigingen, de boekingen blijven uit. En Jakob doet er alles aan om het familiebedrijf te redden. Met Aurora's hulp.

Maar ik, ik ben echt vrij. Of niet? De *red summer* is voorbij en alles is een beetje tot rust gekomen. Tot het vroeger donker werd, de herfst zich aankondigde en ik last kreeg van akelige paranoia. Al weken kijk ik aldoor over mijn schouder als ik alleen naar huis ga, en om de haverklap verbeeld ik me dat ik iemand met een buisvormige sjaal zie.

Ik kijk omlaag, er ligt een envelop op de mat voor de deur. Ik hannes met de sleutel, de post onder mijn arm geklemd, stap over de mat en leg alles binnen neer voordat ik me buk en de envelop opraap. Hij weegt haast niets. Ik haal er een dun papiertje uit waar met zwarte inkt iets op geschreven staat. Mijn mond wordt droog, de letters dansen voor mijn ogen en ik moet een paar keer knippen voordat ik ze kan lezen.

Niets is voorbij, tot het voorbij is.

Gauw schop ik de deur achter me dicht, mijn hart reageert direct op de alarmsignalen die mijn brein uitzendt. Nooit eerder heeft een klein papiertje uit een gelukskoekje een angstaanjagend effect op me gehad. Ik draai het om tussen mijn vingers, probeer mezelf gerust te stellen, een plausibele verklaring te bedenken, maar ik voel me totaal leeg.

Dan zie ik dat er nog een papiertje vastzit aan het briefje uit het gelukskoekje. Ik trek ze van elkaar en lees het, waarop een akelig fluiten in mijn oren alle andere geluiden overstemt.

Dit kan niet waar zijn. Dit is absoluut onmogelijk. Ze is... het is... maanden geleden.

Voor het geval je op een teken wachtte. HIER is het.

2

Verena

‘Ik doe het niet, Julian. Die opdracht. Ik kan het niet. Ik zou echt willen dat...’

‘Wat?’ vraagt hij wat harder. ‘Zou je willen dat je lelijk was en niet meer geboekt werd?’

Op de een of andere manier is dat precies waar het om gaat. Hij slaat de spijker op zijn kop. Maar dat kan ik niet hardop zeggen, het zou ondankbaar klinken. Het zou ondankbaar zijn.

Julian buigt zich een beetje naar voren en kijkt over de rand van zijn bril. Ik zie opeens in welke categorie fuckboy hij valt, alsof ik de junior artdirector van het agentschap, waar ik sinds een paar maanden opdrachten voor uitvoer, voor het eerst zie.

Mr Napoleon behoort tot de gevaarlijkste categorie. Daarbij moet je denken aan... kleine mannen met grootheidswaan... Dan kan ik alleen maar zeggen: run, baby, run!

Hij is Mr Napoleon. Hij is klein, kan zich niet inleven in een ander, is egoïstisch en lijdt aan grootheidswaan, wat in zijn baan waarschijnlijk geen kwaad kan.

‘Ik zou gewoon graag willen dat er vraag was naar de inhoud van mijn hoofd,’ zeg ik zacht, omdat hij me nog steeds aankijkt met die mix van onbegrip en minachting.

‘Er is vraag naar je hoofd omdat het verdomd mooi is, maar wie weet komen we via je looks bij je andere capaciteiten, en

bieden we je na deze campagne een vaste aanstelling aan. Wat ongeveer zo waarschijnlijk is als... als...' Julian zoekt driftig naar een vergelijking.

'Als de hereniging van Sophie Turner en Joe Jonas?' help ik hem een handje.

'Ja, precies,' zegt hij iets te enthousiast. Ik kijk naar het papier met de details van de campagne, probeer mijn opkomende gevoelens te onderdrukken, maar dat lukt me niet. Ik krijg het benauwd en moet een paar keer diep ademhalen. Ik wil niet naar huis. Niet naar Italië. Niet naar Merano en al helemaal niet naar de Felsenhimmel.

Anderzijds... Al mijn geldzorgen zouden in één klap voorbij zijn. Het zou stom zijn om niet te ondertekenen. En het is net zo stom om opnieuw iets te doen wat ik niet wil. Mijn lichaam is mijn kapitaal en wat ik ook doe, het lukt me gewoon niet om mijn portfolio uit te breiden. Ik zou willen dat de inhoud van mijn hoofd interessanter was dan die van mijn beha, dat er meer vraag was naar mijn intellect dan naar mijn oogopslag. Maar het helpt niets. Ik heb geld nodig. En een vaste baan bij het agentschap verwacht ik eigenlijk al niet meer.

'Heb je echt niets anders?' vraag ik. Maakt niet uit wat, alleen niet uitgerekend thuis.

'Nope.'

Julian schijnt mijn wanhoop niet op te merken of het laat hem ijskoud.

'Het was echt een *happy coincidence*,' zegt hij en hij vergeet daarbij voor het gemak dat het voor het geboekte model eerder een heel ongelukkig toeval was dat ze twee dagen geleden met de ex-vrouw van haar vriendje heeft gevochten en nu vanwege een dik blauw oog niet inzetbaar is.

Julian is nog niet klaar. 'Toch geloof ik dat jouw *background* het *main criteria* was. Dan kunnen ze spelen met authenticiteit. Het is allemaal zo *real*.'

Ik forceer een glimlach en kijk langs hem heen door de glazen gevel naar het centrum van Wenen. 'Het is een geweldig aanbod,' zeg ik zacht. Dat is niet eens gelogen.

Julian straalt. 'Ik heb ook echt mijn best gedaan, het was niet zo simpel met die oldschool *sedcard* van jou, en reclamespotjes heb je tot nu toe zelden gedaan. Op sociale media ben je ook niet erg actief. Wanneer heb je voor het laatst iets gepost? Je *pretty face* is niet altijd overtuigend genoeg, Verena. Maar ik heb hard onderhandeld.'

Ik geef geen antwoord. Wat moet ik ook zeggen? Ik kan geen ja en geen nee zeggen. Dat is allebei onmogelijk.

'We kunnen er vast nog wel wat meer uit slepen als je het honorarium niet hoog genoeg vindt,' zegt Julian op een toon alsof hij een klein kind terechtwijst.

Ik schud langzaam mijn hoofd. 'Dat is het niet, ik... Ik kan alleen niet... Ik kan toch niet...'

Terug naar de plek waar alles is gebeurd. Alweer. Terug naar de plek waar Leo en Emilia gestorven zijn, Tristan gestorven is, een moordenaar vrij rondloopt.

'Ik kan toch niet in mijn geboortestreek voor de camera staan en doen alsof ik een toerist ben. Zoiets kan ik niet spelen in een campagne voor het toerisme,' zeg ik gesmoord.

'Huh?' doet Julian onnozel en hij schuift heen en weer op zijn stoel. 'Juist wel. Dat maakt het immers allemaal authentiek! Kom op, het wordt *special*.'

Dat geloof ik meteen. Maar zo 'special' hoeft van mij helemaal niet.

'Je poseert gewoon voor de Eiger, toont de bergen je *features*, incasseert een vet honorarium én je krijgt de nodige *publicity*.'

Ik neem niet de moeite om Julian uit te leggen dat de Eiger in Zwitserland staat en dat ik weinig behoefte heb aan publiciteit.

Hij speelt met de pen en verandert dan van onderwerp. 'Zeg eens, vertelde je laatst niet dat je broer tamelijk *tight* zit met zijn resort?'

Zou Julian erg op zijn teentjes getrapt zijn als ik tegen hem zeg dat hij de laatste tijd nogal overdrijft met zijn Engelse termen?

'Wat heeft dat met mij te maken?' Ik wrijf mijn klamme handen over mijn broek, maar de stof is te glad en het helpt niet.

'Nou ja,' zegt hij langzaam, dan kijkt hij me voldaan aan. 'Het

gaat immers om de *area* en we zouden ervoor kunnen zorgen dat de Felsenhorizon extra *gehighlight* wordt.’

‘*Himmel*,’ zeg ik.

‘Whatever... Jullie chaletdinges kan een prominente plaats in de campagne krijgen. Vast goed voor jullie omzet.’

Hij merkt mijn aarzeling meteen op, ik zie de flits in zijn ogen. Hij heeft gewonnen. Hij weet het. Ik weet het.

‘Garandeer je me dat?’

Hij schokschoudert, schuift de bril op zijn neus recht en zegt dan na een kleine pauze voor het effectbejag: ‘*Safe*.’

Ik slaak een diepe zucht. ‘Waar moet ik tekenen?’

Ik leun met mijn hoofd tegen het raam en zie hoe de stad steeds sneller voorbijvliegt. Omdat Wenen zo ver naar het oosten ligt is het hier nog vroeger donker dan in Merano. Thuis blijft het ’s middags zo’n halfuur langer licht.

Ik rijd achteruit omdat ik dat fijn vind, omdat ik dan alleen maar zie wat voorbij is en dat geeft me altijd het gevoel dat mijn bestemming sneller dichterbij komt.

Ik stuur Jakob een appje.

Ik

Zit in de trein.

Hij stuurt een opgestoken duimpje terug en vraagt of hij me van het station moet halen.

Ik

Niet nodig, dank je.

Jakob

Heb je een nieuwe liefste broer?

Ik

Nee, maar jij hebt genoeg te doen.

Jakob

Toch zou ik je komen halen.

Ik

Weet ik. Misschien ga ik lopen.

Jakob

Stuur me eens een foto van je koffer.

Ik stuur een gif van een vrouw die zittend op een koffer van een berg roetsjt en moet er weer eens aan denken hoe fijn en tegelijkertijd angstaanjagend het is dat Jakob me zo goed kent.

‘Ik kom naar huis,’ laat ik in de NextFlex-chat weten.

Kemi stuurt meteen een gif met een Minion die een gat in de lucht springt.

Alina

Wanneer? Club? Bios? Eten?

Kemi

Alles.

Ik reageer met een duimpje op beide appjes. Daarna stuur ik er nog een paar naar vriendinnen in Wenen. Naar Hannah, zodat ze zich geen zorgen maakt, en naar Oksana met wie ik in het weekend had afgesproken. Ik verontschuldigd me bij iedereen en beloof dat ik gauw iets van me zal laten horen.

Ik zeg geen woord over de campagne omdat ik er niet aan moet denken dat ze me enthousiaste appjes sturen en feliciteren. En ook omdat ik er al helemaal niet tegen kan dat ze me onder mijn neus wrijven dat ik toch eigenlijk helemaal geen model meer wilde zijn.

Dan stop ik de AirPods in mijn oren en luister eindelijk afleve-

ring 51 van *Bad Girls 4 Life* tot het eind. Soms verdenk ik Oksana ervan dat ik haar favoriete – en geheime – inspiratiebron ben voor haar psychologiepodcast.

De aflevering is nu bij type nummer 3 aangekomen, die Oksana Mr Golden Retriever noemt.

‘Golden retrievers hebben een goede reputatie, *fair enough*. Prima voor beginners, makkelijk op te voeden, intelligent, geschikt voor gezinnen. Dit is het type dat het autoportier voor je opent, je in je jas helpt en in een vliegtuig je handbagage in een kastje stouwt. Maar heeft iemand je al eens verteld dat ook de golden retriever de neiging heeft om te gaan dwalen of te zwerven? Dus wees waakzaam, zelfs de mooiste *goldie* stamt af van de wolf.’

Met Oksana’s stem in mijn oren leun ik achterover en doe mijn ogen dicht.

Mijn gedachtegang is heel aangenaam als ik indommel. Dan kan ik allerlei dingen die schijnbaar niets met elkaar te maken hebben met elkaar verweven. Dat lukt me het best tijdens een treinreis. Ik probeer zo lang mogelijk in deze zweverige toestand tussen waken en dromen te blijven, maar ik moet niet echt in slaap vallen, want dan komen de echte dromen.

Op een bepaald moment ploft er iemand naast me neer en haalt me uit mijn prettige doezelige toestand.

Ik knipper met mijn ogen, leg mijn hoofd tegen het raampje en zie dat er buiten een dichte mist is komen opzetten. Uit de grote koptelefoon van mijn nieuwe buurman dringt het doffe gedreun van bassen tot me door, dus ik kan dommelen of slapen verder wel vergeten.

De podcast is afgelopen en ik zet de *noise cancelling* van de Air-Pods aan, maar de functie is niet afdoende voor het zware gedreun uit de koptelefoon naast me. Niet krachtig genoeg om de geluiden uit het verleden tegen te houden, waar ik regelrecht naartoe raas. Achteruit en met 265 kilometer per uur.